

દાનિયેલનું પુસ્તક - એકસો બાવનમું

યહેઝ્કેલની બે લાકડીઓનું પ્રતીકત્વ: ભવિષ્યવાણી અને મુક્તિ દ્વારા એક યાત્રા

Jeff Pippenger

2024-03-22

અમે એઝેકિયેલના સૈત્રીસમા અધ્યાયની તે રેખાનો વિચાર કરી રહ્યા છીએ, જે પ્રથમ સાતમી તુરીના નાદ અને લાઉદીકેયાને અપાયેલ સંદેશને ઓળખાવે છે, જે એક લાખ ચુંમાલીસ હજારની સેનાને ઉત્પન્ન કરે છે. ત્યારબાદ એઝેકિયેલ ઇઝરાયેલના ઉત્તર અને દક્ષિણ રાજ્યોની બે લાકડીઓના જોડાણને રજૂ કરીને તે રેખાને ફરીથી કહે છે અને વિસ્તારે છે, જે સાતમી તુરીના નાદના સમય દરમિયાન દિવ્યત્વ અને માનવત્વ કેવી રીતે જોડાય છે તેની પ્રક્રિયાનું દૃષ્ટાંતરૂપ છે. એકવાર આ બે રાષ્ટ્રો એક રાષ્ટ્ર તરીકે જોડાઈ જાય પછી, એઝેકિયેલ દર્શાવે છે કે તેમના ઉપર એક રાજા છે, અને પછી તે શાશ્વત કરારનો ઉલ્લેખ કરે છે—એવો કરાર જે એક લાખ ચુંમાલીસ હજાર સાથે પૂર્ણ કરવામાં આવ્યો છે—જ્યારે તે આ બાબત પર ભાર મૂકે છે કે અંતિમ દિવસોના તે કરારપ્રજા વચ્ચે દેવનું પવિત્રસ્થાન સદાકાળ માટે રહેશે.

અમે તે રેખામાં 1844માં યોહાન દ્વારા મંદિરને માપવાનું કાર્ય ઉમેર્યું છે, જેથી 11 સપ્ટેમ્બર, 2001ના રોજ શરૂ થયેલા અંતિમ માપણનું પ્રતિરૂપ પ્રગટ થાય છે. તે માપણનો ઉલ્લેખ ઝખર્યા પણ કરે છે, જે તેમાં આ પણ દર્શાવે છે કે માપણ ત્યારે થાય છે જ્યારે દેવ ફરી એક વાર ચેરુશાલેમને પોતાના નામને સ્થાપિત કરવા માટેના શહેર તરીકે પસંદ કરે છે. અમે મંદિરની રચના બનાવતાં ઘટકો અને ઇઝરાયેલના ઉત્તર તથા દક્ષિણ રાજ્યોની બે લાકડીઓ વચ્ચે એક ઉપમા આંકી રહ્યા છીએ. ખ્રિસ્ત દ્વારા પોતાની દેવત્વને એક લાખ ચુંમાલીસ હજારની માનવતા સાથે એકત્ર લાવવાનું કાર્ય ઉત્તર અને દક્ષિણ રાજ્યો પર લાદવામાં આવેલા વિખેરાવના બે હજાર પાંચસો વીસ વર્ષોની બે ભવિષ્યવાણીઓમાં, બાવીસસો વર્ષોની ભવિષ્યવાણી સાથેના સંયોગમાં, પ્રતિનિધિત્વ પામે છે.

સુસમાચારના કાર્યમાં એઝીકિયેલની લાકડીઓ શું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે તે ઓળખવા માટે સુસમાચારની મૂળભૂત સમજ આવશ્યક છે. ખ્રિસ્તે ચાર હજાર વર્ષોની વારસાગત દુર્બળતા પછી આપણું પતિત માંસ સ્વીકાર્યું, જે મરિયમ દ્વારા તેમની પાસે પહોંચાડવામાં આવી હતી. આપણા આદર્શ તરીકે, તેમણે દર્શાવ્યું કે પોતાની ઇચ્છાને તેમના પિતાની ઇચ્છાને સમર્પિત રાખવાના અભ્યાસ દ્વારા, આપણે પણ જેમ તેમણે જય પ્રાપ્ત કરી તેમ જય પ્રાપ્ત કરી શકીએ છીએ, કારણ કે આપણે પોતાની ઇચ્છાનો ઉપયોગ તેમની ઇચ્છાના આધીન રાખીને કરીએ છીએ. આપણી ઇચ્છાનો ઉપયોગ, ભલા કે બુરા માટે, આપણા મગજમાં થાય છે, જે આત્માનો ગઢ છે.

“જે વિધિ ાર્થી બે સત્રે તેનું કાર્ય એક જ સત્ર માં સમાવી દેવાની ઇચ્છા રાખે છે, તેને આ બાબતમાં પોતાની મનમાની કરવાની પરવાનગી આપવી ન જોઈએ. દ્વિ ગણ કાર્ય હાથ ધરવાનું અર્થઘટન ઘણા લોકો માટે મન પર અતિભાર મૂકવો અને યોગ્ય શારીરિક યાયામની અવગણના કરવી એવો થાય છે. એવું માનવું યુક્તિ સંગત નથી કે મન માનસિક આહારના અતિરેકને ગ્રહણ કરી અને પચાવી શકે; અને જેમ પાયન અંગો પર ભાર મૂકી, જઠરને આરામના કોઈ અવકાશ આપ્યા વગર તેને અતિઆહાર આપવો પાપ છે, તેમ જ મનને અતિઆહાર આપવો પણ એટલો જ મોટો પાપ છે. મગજ સમગ્ર મનુષ્યનો ગઢ છે, અને ખાવા-પીવાની, વસ્ત્ર પરિધાનની કે નિદ્રાની ખોટી આદતો મગજને અસર કરે છે અને વિધિ ાર્થી જે ઇચ્છે છે—સુયોગ્ય માનસિક શિસ્ત—તે પ્રાપ્ત થવામાં અવરોધ ઉપજાવે છે. શરીરના કોઈપણ એવા અવયવને, જેને યોગ્ય વિચારપૂર્વક યવહાર મળતો નથી, તેની ઇજા મગજ સુધી સંદેશરૂપે પહોંચશે. યુવાઓને પોતાનું આરોગ્ય કેવી રીતે જાળવવું તે શીખવવામાં ખૂબ ધીરજ અને અડગ પ્રયત્નનો ઉપયોગ થવો જોઈએ. તેઓ આ વિષયમાં સારા રીતે માહિતગાર બનવા જોઈએ, જેથી દરેક પેશી અને

અવયવ એવો મજબૂત અને અનુશાસિત બનાવવામાં આવે કે રૂ વૈરિ છક કે અરૂ વૈરિ છક ક્રિયામાં ઉત્તમ આરોગ્ય યનું ફળ પ્રાપ્ત થાય, અને અરૂ યાસના ભારને સહન કરવા માટે મગજ સશક્ત બને.” Christian Education, 124.

સદાકાળીન કરારનું કાર્ય એ છે કે ઈશ્વરની વ્યવસ્થા અમારા હૃદય અને અમારા મન પર લખી દેવી; અને હૃદય તથા મન બંને અમારા પ્રાણોના “ગઢ”માં સ્થિત છે, જે આપણું મગજ છે.

“પુરુષ કે સ્ત્રીનું મન પવિત્રતા અને પાવનતાથી એક જ ક્ષણે પતિતતા, ભ્રષ્ટતા અને અપરાધ સુધી ઉતરી જતું નથી. માનવીયને દિવ્યમાં રૂપાંતરિત થવામાં, અથવા દેવના સ્વરૂપમાં રચાયેલાઓને પશુસદૃશ કે શૈતાની અવસ્થામાં અધોગતિ પામવામાં સમય નાગ છે. આપણે જેનું અવલોકન કરીએ છીએ, તેને જોતાં જોતાં આપણે બદલાઈએ છીએ. ભલે મનુષ્ય પોતાના સર્જનહારના સ્વરૂપમાં રચાયો હોય, તો પણ તે પોતાના મનને એવી રીતે શિક્ષિત કરી શકે છે કે જે પાપને તે એક સમયે ઘૂણા કરતો હતો, તે જ તેને આનંદદાયક લાગવા માંડે. જ્યારે તે જાગૃત રહેવું અને પ્રાર્થના કરવું છોડે છે, ત્યારે તે ગઢ—અર્થાત્ હૃદય—ની રાખવાળી કરવી પણ છોડે છે, અને પાપ તથા અપરાધમાં પ્રવૃત્ત થાય છે. મન અધમ બની જાય છે, અને જ્યારે તે નૈતિક તથા બૌદ્ધિક શક્તિઓને દાસત્વમાં બાંધવા અને તેમને વધુ સ્થૂલ વાસનાઓના અધિન કરવામાં શિક્ષિત થઈ રહ્યું હોય, ત્યારે તેને ભ્રષ્ટતામાંથી ઊંચું ઉઠાવવું અશક્ય બની જાય છે. દેહભાવવાળા મન સામે સતત યુદ્ધ જાળવી રાખવું જોઈએ; અને દેવની કૃપાના શુદ્ધિકારક પ્રભાવથી આપણને સહાય મળવી જોઈએ, જે મનને ઉપર તરફ આકર્ષે અને તેને શુદ્ધ તથા પવિત્ર બાબતો પર મનન કરવાની આદત પાડે.” Adventist Home, 330.

“મન,” “હૃદય,” “મસ્તિષ્ક” એ “આત્માનો ગઢ” છે. ગઢ એ એવો કિલ્લો છે, જેને પાપના પ્રવેશથી સુરક્ષિત રાખવો જોઈએ.

“પિતાને કરેલી પોતાની પ્રાર્થનામાં, ખ્રિસ્તે વિશ્વને એવો પાઠ આપ્યો, જે મન અને આત્મા પર કોતરાયેલો હોવો જોઈએ. ‘અને અનંત જીવન એ છે,’ તેમણે કહ્યું, ‘કે તેઓ તને, એકમાત્ર સચ્ચા દેવને, અને ઈસુ ખ્રિસ્તને, જેને તું મોકલ્યો છે, ઓળખે.’ યોહાન 17:3. આ જ સાચું શિક્ષણ છે. તે શક્તિ પ્રદાન કરે છે. દેવનું અને તેમણે મોકલેલા ઈસુ ખ્રિસ્તનું અનુભવાત્મક જ્ઞાન, મનુષ્યને દેવની પ્રતિમામાં પરિવર્તિત કરે છે. તે મનુષ્યને પોતાના ઉપર પ્રભુત્વ આપે છે, અને નીચી પ્રકૃતિના દરેક આવેગ અને વાસનાને મનની ઉચ્ચ શક્તિઓના નિયંત્રણ હેઠળ લાવે છે. તે તેના ધારકને દેવનો પુત્ર અને સ્વર્ગનો વારસ બનાવે છે. તે તેને અનંતના મન સાથે સહભાગિતામાં લાવે છે, અને તેના માટે બ્રહ્માંડના સમૃદ્ધ ખજાનાઓ ખુલ્લા કરે છે.” Christ’s Object Lessons, 114.

“ઉચ્ચ શક્તિઓ” નો ઉપયોગ “નીચલી પ્રકૃતિના આવેગો અને વાસનાઓ” ને નિયંત્રિત કરવા અને આધીન બનાવવામાં થવો જોઈએ. ઉચ્ચ શક્તિઓ મનમાં સ્થિત છે, અને “અનંતના મન સાથેનો સંવાદ” જ એવો છે, જે “મનુષ્યને દેવની પ્રતિમામાં રૂપાંતરિત કરે છે.” એક લાખ ચુંમાલીસ હજારના મુદ્રાંકનના સમયમાં એક વર્ગમાં પશુની પ્રતિમા રચાય છે અને બીજા વર્ગમાં ખ્રિસ્તની પ્રતિમા. જે વસ્તુ આ રૂપાંતર સિદ્ધ કરે છે તે છે મનોનો સંબંધ. જેમને પૌલે ઓળખાવ્યા મુજબ દેહલક્ષી અથવા શારીરિક મન છે, તેઓ દેહની—અર્થાત્ પશુની—પ્રતિમા રચે છે. જેમણે ખ્રિસ્તનું મન પ્રાપ્ત કર્યું છે, તેઓ ખ્રિસ્તની પ્રતિમા રચે છે. કરારનું વચન એ છે કે, યદ્યપિ આપણે સૌ દેહલક્ષી મન સાથે જન્મ્યા હતા, તોય રૂપાંતરના સમયે આપણે ખ્રિસ્તનું મન પ્રાપ્ત કરી શકીએ છીએ.

તમારામાં એ જ મનભાવ રહે, જે ખ્રિસ્ત ઈસુમાં પણ હતો: જે દેવના સ્વરૂપમાં હોવા છતાં દેવ સમાન હોવું હરણ કરેલું નથી એવું માની બેઠા નહિ; પરંતુ પોતાને કીર્તિહીન કર્યા, અને દાસનું સ્વરૂપ ધારણ કર્યું, અને મનુષ્યોની સમાનતામાં થયા; અને મનુષ્યરૂપે પ્રગટ થયા પછી પોતાને નમ્ર કર્યા, અને મૃત્યુ સુધી, હા, ક્રૂસના મૃત્યુ સુધી આજ્ઞાકારી બન્યા. ફિલિપ્પીઓ 2:5-8.

ખ્રિસ્ત તમાં જે મન હતું, તે જ મન આપણામાં પણ હોવું જોઈએ, કારણ કે આપણે તેમની પ્રતિમામાં સજા ચેલા છીએ. પરંતુ આપણામાં તે મન નથી; આપણામાં દેહિક મન છે, જે પાપના અધિકારમાં વેચાઈ ગયું છે.

અતએવ જે લોકો ખ્રિસ્ત યેશુમાં છે, અને શરીર અનુસાર નહીં પરંતુ આત્મા અનુસાર ચાલે છે, તેઓ પર હવે કોઈ દંડાણા નથી. કેમ કે ખ્રિસ્ત યેશુમાં જીવનના આત્માના નિયમએ મને પાપ અને મૃત્યુના નિયમથી મુક્ત કર્યો છે. કારણ કે જે કાર્ય વ્યવસ્થા કરી શકી નહીં, તેમાં કે તે શરીર દ્વારા નિર્બળ હતી, તે કાર્ય દેવે પોતાના જ પુત્રને પાપી શરીરની સમાનતામાં અને પાપ માટે મોકલીને, શરીરમાં પાપને દંડિત કરીને કર્યું; જેથી વ્યવસ્થાની ધર્મસંગત માંગણી આપણામાં પૂર્ણ થાય, જે શરીર અનુસાર નહીં પરંતુ આત્મા અનુસાર ચાલીએ છીએ. કારણ કે જે શરીર અનુસાર છે તેઓ શરીરની બાબતો પર મન લગાવે છે; પરંતુ જે આત્મા અનુસાર છે તેઓ આત્માની બાબતો પર. કેમ કે શરીરભાવનું મન મૃત્યુ છે; પરંતુ આત્માભાવનું મન જીવન અને શાંતિ છે. કારણ કે શરીરભાવનું મન દેવ વિરુદ્ધ વૈર છે; કેમ કે તે દેવની વ્યવસ્થાને આધીન નથી, અને ખરેખર થઈ પણ શકતું નથી. તેથી જે શરીરમાં છે તેઓ દેવને પ્રસન્ન કરી શકતા નથી. પરંતુ જો દેવનો આત્મા તમામાં વસે છે, તો તમે શરીરમાં નથી પરંતુ આત્મામાં છો. હવે જો કોઈ મનુષ્યમાં ખ્રિસ્તનો આત્મા નથી, તો તે તેનો નથી. અને જો ખ્રિસ્ત તમામાં છે, તો પાપને કારણે શરીર મરણસરખું છે; પરંતુ ધર્મને કારણે આત્મા જીવન છે. રોમીઓ 8:1-10.

આત્માના હોવું જીવન છે, અને દેહના હોવું મરણ છે. દેહ નીચી પ્રકૃતિ છે; તે અમારી ભાવનાઓનો સ્ત્રોત છે. દેહસ્વભાવની નીચી પ્રકૃતિ ઉચ્ચ પ્રકૃતિ દ્વારા શાસિત થવી જોઈએ, અને આ પવિત્ર આત્માને આધીન રહી અમારી ઇચ્છાશક્તિના પ્રયોગ દ્વારા સિદ્ધ થાય છે. અમારી ઉચ્ચ દેહસ્વભાવની મનોદશા અહીં અને અત્યારે રૂપાંતરિત થઈ શકે છે, પરંતુ અમારી નીચી પ્રકૃતિને બદલાવા માટે બીજા આગમન સુધી રાહ જોવી પડશે.

યહેઝકેલની બે લાકડીઓમાંની એક લાકડીને આંગણું તરીકે દર્શાવવામાં આવી છે, અને તે લાકડી 1798માં પોતાની પરિપૂર્ણતાએ પહોંચી. સૈન્યને રૌંદી નાખનાર બારસો સાઠ વર્ષના મૂર્તિપૂજકત્વ અને સૈન્યને રૌંદી નાખનાર બારસો સાઠ વર્ષના પાપત્વ દ્વારા તે સંપૂર્ણ રીતે વિભાજિત કરવામાં આવી હતી. તે લાકડી દેવના પવિત્રસ્થાનના રૌંદાઈ જવાને સૂચવતી ન હતી, કેમ કે દેવનું પવિત્રસ્થાન દક્ષિણ રાજ્યમાં સ્થિત હતું. મૂર્તિપૂજકત્વ અને પાપત્વ દ્વારા જે સૈન્ય રૌંદાયું હતું, તે માનવીય મંદિર હતું; પરંતુ દક્ષિણ રાજ્યના સંબંધમાં તે દેહ હતું, અને દક્ષિણ રાજ્ય એ સ્થાન હતું જ્યાં દેવએ મસ્તકને સ્થાપવાનું પસંદ કર્યું. ઉત્તર રાજ્ય દેહ હતું; દક્ષિણ રાજ્ય મસ્તક હતું.

ઉત્તરી રાજ્યના બાર સો સાઠ વર્ષના બે વિભાગો, દેહના મંદિરની અંદર પાપ તરફની બે વિવિધ વૃત્તિઓનું પ્રતિનિધિત્વ કરતા હતા, જેમ કે વારસાગત અને સંસ્કારિત વૃત્તિઓ દ્વારા પ્રતિનિધિત્વિત થાય છે. પેગાનિઝમ દેહના મંદિરની અંદર પાપની વારસાગત વૃત્તિઓનું પ્રતીક હતું, અને પાપાલિઝમે પેગાનિઝમના ધર્મને સ્વીકાર્યો તે પાપ તરફની સંસ્કારિત વૃત્તિઓનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે. બંને પરિસ્થિતિમાં, બીજી આવક સુધી દેહનું મંદિર રૂપાંતરિત થઈ શકતું ન હતું; તેથી ઉત્તરી રાજ્યની લાકડી માત્ર 1798 સુધી જ વિસ્તરી, અને જ્યારે યોહાનને મંદિરને માપવા કહેવામાં આવ્યું, ત્યારે તે લાકડીને અલગ રાખવાની હતી.

“પરિવર્તન” શબ્દનો અર્થ એ છે કે એક અવસ્થા અથવા સ્થિતિમાંથી બીજી અવસ્થા અથવા સ્થિતિમાં રૂપાંતર કે બદલાવ. જ્યારે આદમ અને હવ્વાએ પાપ કર્યું, ત્યારે તેઓ પોતાની મૂળ અવસ્થાથી “પરિવર્તિત” થયા, કારણ કે તેઓ ઈશ્વરની પ્રતિમામાં, સંપૂર્ણ બનાવવામાં આવ્યા હતા, જેમાં ઉચ્ચ શક્તિઓ નીચી શક્તિઓને નિયંત્રિત કરતી હતી. જ્યારે તેઓએ પાપ કર્યું, ત્યારે તેઓ એવા અસ્તિત્વમાં “પરિવર્તિત” થયા, જેમાં નીચી શક્તિઓએ ઉચ્ચ શક્તિઓ પર પ્રભુત્વ પ્રાપ્ત કર્યું. તેમણે આ સ્થિતિ પોતાના સર્વ વંશજોમાં પ્રસારિત કરી.

હિઝક્રિયેલની બે લાકડીઓના ભવિષ્યવાણીય સંબંધમાં, પ્ર ભુએ યેરૂ શાલેમને મસ્ તક તરીકે પસંદ કર્યું, તે રાજધાની તરીકે જ્ય i રાજા નિવાસ કરતો હતો. તે ઉચ્ચ શક્તિ થવાની હતી. બે લાકડીઓની ઉપમામાં દક્ષિણનું રાજ્ય ઉત્તરનાં ઉચ્ચ રાજ્ય ની સરખામણીએ નીચી શક્તિ હતું. જ્યારે બે લાકડીઓને જોડવાની હતી ત્યારે જે ફેરવણું દર્શાવવામાં આવ્યું છે, તે માટે આવશ્યક હતું કે દક્ષિણનું રાજ્ય ફરીથી મસ્ તક તરીકેની swojej સ્થિતિમાં પરત લાવવામાં આવે. તેને ઉત્તરનાં રાજ્ય તરફ ફેરવવાનું હતું, કારણ કે ત્યાર પછી તે ઉત્તરનાં સરચારા રાજા સાથે જોડાયેલું હતું, અને ઉત્તરનાં સરચારા રાજ્ય ના રાજસિંહાસનગૃહ સાથે સંકળાયેલું હતું.

આ કારણસર, ઉત્તર રાજ્ય માત્ર 1798 સુધી જ પહોંચ્યું, અને યોહાનને બહારનું આંગણું છોડવા માટે કહેવામાં આવ્યું, જે પણ માત્ર 1798 સુધી જ પહોંચતું હતું. દક્ષિણ રાજ્ય ત્રીજા દૂતના આગમન સાથે બે હજાર ત્રણસો વર્ષોની લાકડી સાથે જોડાવાનું હતું, પરંતુ ઉત્તર રાજ્ય ત્યારે અંત પામવાનું હતું જ્યારે દેવત્વ અને માનવત્વનું સંયોજન મંદિરમાં આવેલા બે ખંડોમાં પૂર્ણ થયું, જેને યોહાને ત્યાર બાદ માખ્યાં. ઉત્તર રાજ્ય ચાલીસ-છના જોડાણ દ્વારા દક્ષિણ રાજ્ય સાથે, ત્રીજા દૂતના આગમન સમયે, સંકળાયેલું હતું, પરંતુ તે 1844 સાથે સીધું જોડાતું ન હતું, જેમ દક્ષિણ રાજ્ય જોડાતું હતું.

દક્ષિણનું રાજ્ય છિયાલીસ વર્ષના મંદિર સાથે પણ જોડાયેલું હતું, અને બે સો વીસ વર્ષો દ્વારા પ્રતિનિધિત થયેલી દેવત્વ અને માનવત્વની સંયુક્તતા સાથે પણ જોડાયેલું હતું. ઉત્તરનું રાજ્ય, 1798માં, છિયાલીસ વર્ષના મંદિરની પાયાની નિશાની હતું, પરંતુ તે ત્યાં જ સમાપ્ત થયું, કેમ કે પાયા તરીકે તેણે તે દેહનું પ્રતિનિધિત્વ કર્યું હતું જે ખ્રિસ્તે પોતાના ઉપર ધારણ કર્યો હતો, અને તેમનો દેહ જગતની પાયાથી જ વધ કરવામાં આવ્યો હતો. બધા મંદિરો પરસ્પર વિનિમયયોગ્ય પ્રતીકો છે, અને 1798માં આવેલા છિયાલીસ વર્ષોના પાયા તેમના માનવીય દેહની ઓળખ કરાવે છે, અને 1844માં તે છિયાલીસ વર્ષોના સમાપન દ્વારા તેમના દેવત્વની ઓળખ થાય છે.

ઈ.સ. 1798 સુધી ત્રાંપવામાં આવેલું સૈન્ય દેવનું પવિત્રસ્થાન નહોતું, યદ્યપિ તે સમયગાળામાં દેવનું પવિત્રસ્થાન ત્રાંપવામાં આવે છે એમ દર્શાવવામાં આવ્યું હતું; પરંતુ તે ત્રાંપવું દક્ષિણના રાજ્યમાં અમલમાં મૂકવામાં આવતું હતું, જ્યાં દેવે પોતાનું પવિત્રસ્થાન અને પોતાનું નામ સ્થાપિત કરવા માટે યરુશાલેમને પસંદ કર્યું હતું. જે સૈન્ય ત્રાંપવામાં આવ્યું હતું, તે ગેરચલિતઓને પ્રતિનિધિત્વ કરતું હતું; તે દેહને પ્રતિનિધિત્વ કરતું હતું.

જ્યારે આદમ અને હવ્વાએ પાપ કર્યું, ત્યારે પાપ દ્વારા માનવજાતને સાત હજાર વર્ષ સુધી પદ્ધલિત થવાના "સાત વખત"નો આરંભ થયો. તે સમયે, જગતની સ્થાપનાથી જ વધ કરવામાં આવેલ મેષશાવકે માનવજાતની પાપમય નગ્નતાને ઢાંકી દેવા માટે મેષશાવકની ચામડીઓ પૂરી પાડી. જ્યારે માનવજાતનું પદ્ધલન 1798માં પૂર્ણ થયું, ત્યારે મેષશાવક, જે મંદિરની દરેક પવિત્ર કરાયેલ પ્રતિમૂર્તિનો પાયો અને નિર્માતા છે, ફરી એકવાર વધ કરવામાં આવ્યો. ત્યાં ઉત્તર રાજ્ય, અને તેમાં પ્રતિનિધિત માનવીય મંદિર, અંત પામ્યાં.

1798 એ તે સમય હતો જ્યારે ખોટો ખ્રિસ્તવિરોધી માર્યો ગયો, ત્યારબાદ કે તેણે પોતાની 3½ ભવિષ્યવાણીય વર્ષોની શૈતાની સાક્ષી આપી હતી; આ અવધિ તેની સત્તાપ્રાપ્તિ સાથે ઈ.સ. 538 માં શરૂ થઈ હતી, અને તેના અગાઉ ઈ.સ. 508 માં આરંભેલી ત્રીસ વર્ષની તૈયારી હતી. આ ખ્રિસ્તની ત્રીસ વર્ષની તૈયારીની શૈતાની નકલ હતી, જે તેમના જન્મથી શરૂ થઈ હતી અને તેમના સશક્તિકરણ પર સમાપ્ત થઈ હતી, જ્યારે તેઓ બાસિસ્મા પામ્યા; અને ત્યારબાદ તેમણે 3½ શાબ્દિક વર્ષો સુધી પોતાની સાક્ષી આપી, ત્યાં સુધી કે તેઓ તે બિંદુએ પહોંચ્યા જ્યાં જગતની સ્થાપના થતી વેળાથી વધ કરાયેલ મેષશાવકને ફક્ત પર ચઢાવવામાં આવ્યો. ત્યાર પછી તેમનું તે વચન પૂર્ણ થયું કે મંદિર નષ્ટ થયા પછી, તેઓ તેને ત્રણ દિવસમાં ફરી ઊભું કરશે.

તેણે જ પોતાના દેહરૂપ મંદિરને ઊભું કર્યું હોત, કારણ કે પુનરુત્થાન સિદ્ધ કરનાર શક્તિ તેની દેવતા વની હતી; કારણ કે તેનું દેવતા વક્ત્રીકરણ વખતે મર્યુ ન હતું, પરંતુ તેનું માનવતા વક્ત્રીકરણ પર મર્યુ હતું, કેમ કે દેવ માટે મરવું અશક્ય છે.

“હું પુનરુત્થાન અને જીવન છું” (John 11:25). જેમણે કહ્યું હતું, ‘હું મારું જીવન મૂકી દઉં છું, જેથી હું તેને ફરી લઈ શકું’ (John 10:17), તે પોતામાં રહેલું જીવન લઈને કબરમાંથી બહાર આવ્યા. મનુષ્યત્વ મર્યુ; દેવતા મર્યુ નહિ. પોતાના દેવતામાં, ખ્રિસ્ત પાસે મૃત્યુના બંધનો તોડવાની શક્તિ હતી. તેઓ ઘોષણા કરે છે કે જે કોઈને તેઓ ઇચ્છે તેને જીવંત કરવા માટે જીવન તેમનામાં જ છે.” Selected Messages, book 1, 301.

1798 માં, માનવીય મંદિર, “ઉત્તરીય રાજ્ય”નું સૈન્ય, અંત પર પહોંચ્યું, કારણ કે નીચી પ્રકૃતિના પ્રતીક તરીકે તે દ્વિતીય આગમન સમયે થનારા પુનરુત્થાન સુધી બદલાઈ શકતું નહોતું. તેમ છતાં, તેણે તે છિયાલીસ વર્ષોના પાયાની ઓળખ આપી, જ્યારે ખ્રિસ્તે તે મંદિર ઊભું કર્યું જેને રૂપાંતરિત કરી શકાય, જે દક્ષિણી રાજ્ય દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામતું હતું, અને જે મનની ઉચ્ચ શક્તિઓનું પ્રતીક હતું, જે પાપી ન્યાયી ઠરાવવામાં આવે તે ક્ષણે રૂપાંતરિત થાય છે.

“જે પાયા પર ખ્રિસ્તે પોતે જ નાખ્યો હતો, તેના પર પ્રેરિતોએ દેવની કલીસિયા બાંધી. પવિત્ર શાસ્ત્રોમાં, કલીસિયાના નિર્માણને સમજાવવા માટે મંદિરના નિર્માણનું રૂપક વારંવાર વપરાય છે. ઝખર્યા ખ્રિસ્તનો ઉલ્લેખ તે શાખા તરીકે કરે છે, જે યહોવાના મંદિરનું નિર્માણ કરશે. તે અન્યજાતિઓને પણ આ કાર્યમાં સહાય કરતા તરીકે દર્શાવે છે: ‘જે દૂર છે તેઓ આવશે અને યહોવાના મંદિરમાં બાંધકામ કરશે;’ અને યશાયા જાહેર કરે છે, ‘પરદેશીઓના પુત્રો તારી દીવાલો બાંધશે.’ ઝખર્યા 6:12, 15; યશાયા 60:10.”

આ મંદિરના નિર્માણ વિષે લખતાં પીતર કહે છે, ‘જેની પાસે આવતાં, જીવતા પથ્થર સમાન, મનુષ્યો દ્વારા તો નિશ્ચયે અસ્વીકારાયેલ, પરંતુ દેવ દ્વારા પસંદ કરાયેલ અને અમૂલ્ય, તમે પણ જીવતા પથ્થરો સમાન, એક આત્મિક ઘર, પવિત્ર યાજ્ઞકવર્ગ તરીકે બાંધવામાં આવો છો, જેથી યેશુ ખ્રિસ્ત દ્વારા દેવને સ્વીકાર્ય એવા આત્મિક બલિદાનો અર્પણ કરો.’ 1 પીતર 2:4, 5.

“યહૂદી અને અન્યજાતિના વિશ્વની ખાણમાં પ્રેરિતોએ પરિશ્રમ કર્યો, જેથી પાયો પર મૂકવા માટે પથ્થરો બહાર લાવી શકાય. ઇફેસસના વિશ્વાસીઓને લખેલા પોતાના પત્રમાં પૌલે કહ્યું, ‘હવે તેથી તમે પરદેશી અને વિદેશી રહ્યાં નથી, પરંતુ પવિત્રો સાથે સહનાગરિકો અને દેવના કુટુંબના સભ્યો છો; અને પ્રેરિતો તથા ભવિષ્યવક્તાઓના પાયા પર બાંધવામાં આવ્યા છો, જેમાં ઇસુ ખ્રિસ્ત પોતે મુખ્ય કોણનો પથ્થર છે; જેમાં સમગ્ર ઇમારત યોગ્ય રીતે ગોઠવાઈને પ્રભુમાં એક પવિત્ર મંદિર તરીકે વધે છે: જેમાં તમે પણ આત્મા દ્વારા દેવના નિવાસસ્થાન થવા માટે સાથે બાંધવામાં આવો છો.’ ઇફેસીઓ 2:19–22.”

“અને કરિંથીઓને તેણે લખ્યું: ‘મને આપવામાં આવેલી દેવકૃપા અનુસાર, એક બુદ્ધિમાન મુખ્ય નિર્માતા તરીકે મેં પાયો નાખ્યો છે, અને બીજો તેના ઉપર બાંધે છે. પરંતુ દરેક માણસે ધ્યાન રાખવું કે તે તેના ઉપર કેવી રીતે બાંધે છે. કારણ કે જે પાયો નાખવામાં આવ્યો છે, જે ઇસુ ખ્રિસ્ત છે, તેના સિવાય બીજો કોઈ પાયો કોઈ મનુષ્ય નાખી શકતો નથી. હવે જો કોઈ મનુષ્ય આ પાયા ઉપર સોનું, ચાંદી, કિંમતી પથ્થરો, લાકડું, ઘાસ, ભૂસો બાંધે; તો દરેક માણસનું કાર્ય પ્રગટ થશે; કારણ કે તે દિવસ તેને જાહેર કરશે, કેમ કે તે અગ્નિ દ્વારા પ્રગટ થશે; અને અગ્નિ દરેક માણસના કાર્યની પરીક્ષા કરશે કે તે કેવું છે.’ 1 કરિંથીઓ 3:10–13.”

“પ્રેરિતોએ એક નિશ્ચિત પાયા પર, અરે, યુગયુગાંતરની શિલા પર નિર્માણ કર્યું. આ પાયા પર તેઓએ તે પથ્થરો લાવ્યા, જે તેમણે જગતમાંથી ખાણમાંથી કાઢ્યા હતા. નિર્માતાઓએ અવરોધ વિના પરિશ્રમ

કર્ચો નહોતો. ખ્રિસ્તના શત્રુઓના વિરોધને કારણે તેમનું કાર્ય અત્યંત કઠિન બન્યું હતું. તેઓએ ખોટા પાપા પર નિર્માણ કરનારાઓની અંધધાર્મિકતા, પૂર્વગ્રહ અને દ્વેષ સામે સંઘર્ષ કરવો પડ્યો. ચર્ચના નિર્માતાઓ તરીકે પરિશ્રમ કરનારાઓમાંના ઘણાંને નેહેમ યાહના દિવસોમાં દીવાલ બાંધનારાઓ સાથે સરખાવી શકાય, જેમના વિષે લખાયું છે: ‘જે લોકો દીવાલ બાંધતા હતા, અને જે ભાર વહન કરતા હતા, તથા જે ભરતા હતા, તેઓમાંનો દરેક એક હાથથી કામમાં પરિશ્રમ કરતો હતો, અને બીજા હાથમાં હથિયાર પકડી રાખતો હતો.’ નેહેમ યાહ 4:17.” Acts of the Apostles, 595, 596.

અમે આ અભ્યાસને આગામી લેખમાં આગળ ચાલુ રાખીશું.

“માનવના પતનથી સમગ્ર સ્વર્ગ શોકથી છલકાઈ ઉઠ્યું. દેવએ રચેલું જગત પાપના શાપથી કલંકિત થઈ ગયું અને દુઃખ તથા મૃત્યુને વશ થવા નિર્ધારિત પ્રાણીઓથી વસેલું બન્યું. જેમણે વ્યવસ્થાનો ભંગ કર્યો હતો તેઓ માટે કોઈ છોડકારો દેખાતો ન હતો. દૂતો તેમના સ્તુતિગાન બંધ કરી દીધા. સર્વ સ્વર્ગીય પ્રાંગણોમાં પાપે સર્જેલા વિનાશ માટે શોક વ્યાપેલો હતો.

“દેવનો પુત્ર, સ્વર્ગનો મહિમાસભર સેનાપતિ, પતિત માનવજાતિ પ્રત્યે કરુણાથી સ્પર્શિત થયો. ખોવાયેલી દુનિયાના દુઃખો જ્યારે તેમની સમક્ષ ઊભાં થયા, ત્યારે તેમનું હૃદય અનંત દયાથી દ્રવિત થયું. પરંતુ દૈવી પ્રેમે એવી યોજના રચી હતી કે જેના દ્વારા મનુષ્યનું ઉદ્ધાર થઈ શકે. દેવના ભંગ થયેલા નિયમશાસ્ત્રે પાપીના પ્રાણની માંગણી કરી. સમગ્ર બ્રહ્માંડમાં માત્ર એક જ એવો હતો જે મનુષ્યના હિતાર્થે તેના દાવાઓ પૂર્ણ કરી શકે. દૈવી નિયમશાસ્ત્ર દેવ જેટલું જ પવિત્ર હોવાથી, દેવ સમાન માત્ર એક જ વ્યક્તિ તેના ઉલ્લંઘન માટે પ્રાયશ્ચિત્ત કરી શકે. ખ્રિસ્ત સિવાય બીજો કોઈ પતિત મનુષ્યને નિયમશાસ્ત્રના શાપમાંથી છોડાવીને તેને ફરી સ્વર્ગ સાથે સુસંગતતામાં લાવી શક્યો હોત નહીં. ખ્રિસ્ત પોતે પાપનો અપરાધ અને લાજ પોતાના પર લેશે—એવું પાપ, જે પવિત્ર દેવને એટલું અપ્રિય છે કે તે પિતાને અને તેમના પુત્રને અલગ પાડી દેવું જ જોઈએ. વિનાશ પામેલી માનવજાતિને બચાવવા ખ્રિસ્ત દુઃખની અતિ ઊંડાઈઓ સુધી પહોંચશે.”

“પિતાના સમક્ષ તેમણે પાપીના પક્ષે વિનંતી કરી, જ્યારે સ્વર્ગની સેનાએ એવા ગાઢ આતુર રસ સાથે પરિણામની રાહ જોઈ કે જેને શબ્દોમાં વ્યક્ત કરી શકાય તેમ નથી. લાંબા સમય સુધી તે રહસ્યમય પરામર્શ ચાલુ રહ્યો—‘શાંતિનો પરામર્શ’ (ઝખર્યા 6:13) પતિત મનુષ્યપુત્રો માટે. પૃથ્વીની સર્જનાથી પહેલાં જ ઉદ્ધારની યોજના સ્થાપિત કરવામાં આવી હતી; કારણ કે ખ્રિસ્ત ‘જગતની સ્થાપનાથી જ વધ કરવામાં આવેલું મેષશિશુ’ છે (પ્રકટીકરણ 13:8); તો પણ દોષી જાતિ માટે પોતાના પુત્રને મરણ માટે સમર્પિત કરવો, એ બ્રહ્માંડના રાજા માટે પણ એક સંઘર્ષ હતો. પરંતુ ‘ઈશ્વરે જગતને એવો પ્રેમ કર્યો કે પોતાનો એકજાત પુત્ર આપ્યો, જેથી જે કોઈ તેના પર વિશ્વાસ કરે તે નાશ પામે નહિ, પરંતુ અનંત જીવન પામે.’ યોહાન 3:16. ઓહ, ઉદ્ધારના રહસ્ય! તે જગત માટે ઈશ્વરનો પ્રેમ, જેણે તેમને પ્રેમ કર્યો નહોતો! તે પ્રેમની તે ઊંડાઈઓને કોણ જાણી શકે, જે ‘જ્ઞાનને અતિક્રમે છે’? અનંત યુગો સુધી અમર મનોમંદિરો, તે અગ્રાહ્ય પ્રેમના રહસ્યને સમજવાનો પ્રયત્ન કરતાં, આશ્ચર્યચકિત થશે અને આરાધના કરશે.”

“ઈશ્વર ખ્રિસ્તમાં પ્રગટ થવાનો હતો, ‘જગતને પોતાની સાથે સમાધાન કરાવતો.’ 2 Corinthians 5:19. પાપના કારણે મનુષ્ય એટલો અધોગતિ પામ્યો હતો કે તેના માટે, પોતાના માં, તેના સાથે સુમેળમાં આવવું અશક્ય હતું, જેના સ્વભાવમાં પવિત્રતા અને સદ્ગુણ છે. પરંતુ ખ્રિસ્તે, મનુષ્યને વ્યવસ્થાના દોષારોપણમાંથી ઉદ્ધાર કર્યા પછી, માનવીય પ્રયત્ન સાથે સંયુક્ત થવા માટે દૈવી શક્તિ પ્રદાન કરી શકી. આ રીતે, ઈશ્વર પ્રત્યેના પસ્તાવા અને ખ્રિસ્તમાં વિશ્વાસ દ્વારા, આદમના પતિત સંતાનો ફરી એકવાર ‘ઈશ્વરના સંતાનો’ બની શકતા હતા. 1 John 3:2.” Patriarchs and Prophets, 63, 64.